

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 63.392/3
van 24 mei 2018

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot wijziging van artikel 13 van het koninklijk besluit van 10 augustus 1998 houdende vaststelling van de normen waaraan een functie ‘mobiele urgentiegroep’ (MUG) moet voldoen om te worden erkend’

Op 25 april 2018 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot wijziging van artikel 13 van het koninklijk besluit van 10 augustus 1998 houdende vaststelling van de normen waaraan een functie 'mobiele urgentiegroep' (MUG) moet voldoen om te worden erkend’.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 15 mei 2018. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Jan SMETS en Jeroen VAN NIEUWENHOVE, staatsraden, Jan VELAERS en Bruno PEETERS, assessoren, en Leen VERSCHRAEGHEN, toegevoegd griffier.

Het verslag is uitgebracht door Tim CORTHAUT, auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 24 mei 2018.

*

STREKKING VAN HET ONTWERP

1. Het voor advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering strekt tot de wijziging van artikel 13 van het koninklijk besluit van 10 augustus 1998 ‘houdende vaststelling van de normen waaraan een functie ‘mobiele urgentiegroep’ (MUG) moet voldoen om te worden erkend’. In dat artikel 13 wordt de delegatie aan de minister bevoegd voor volksgezondheid¹ om de eigenschappen te bepalen waaraan het voertuig moet voldoen waarover de MUG-functie moet beschikken, vervangen door een verwijzing naar het koninklijk besluit van 12 november 2017 ‘houdende vaststelling van de uiterlijke kenmerken van de voertuigen die ingezet worden in de dringende geneeskundige hulpverlening’.

RECHTSGROND

2. De rechtsgrond voor het ontworpen besluit wordt terecht gezocht in artikel 29 van het decreet van 20 maart 2009 ‘houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin’.

VORMVEREISTEN

3. Het derde tot het negende lid van artikel 5, § 1, I, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ voorziet in een procedure voor de beoordeling van de gevolgen van elk voorontwerp of voorstel van decreet en van elk ontwerp van besluit inzake de erkenningsnormen van ziekenhuizen, ziekenhuisdiensten, zorgprogramma’s en ziekenhuisfuncties “op korte en lange termijn op de begroting van de federale overheid en van de sociale zekerheid”.

Overeenkomstig het derde lid van de voormelde bijzonderewetsbepaling werd dit ontwerp voor verslag voorgelegd aan de algemene vergadering van het Rekenhof om de voormelde gevolgen te evalueren. Het Rekenhof stelde in zijn verslag van 11 april 2018 vast dat het ontwerp “effecten resorteert op korte en lange termijn voor de federale begroting, maar niet voor de begroting van de sociale zekerheid”. In het verslag worden geen verdere gevolgen verbonden aan die vaststelling, maar er kan worden aangenomen dat die vaststelling volstaat opdat de betrokken procedure moet worden voortgezet.² De vaststelling van het Rekenhof dat

¹ Op grond van artikel 83, § 3, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ te lezen als een delegatie aan de Vlaamse Regering.

² Het voegwoord “en” in artikel 5, § 1, I, derde (en zevende) lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tussen “de begroting van de federale overheid” en “de sociale zekerheid”, lijkt immers niet te moeten worden begrepen als een vereiste dat zowel de begroting van de federale overheid als de begroting van de sociale zekerheid moet worden bezwaard opdat de overlegverplichting zou gelden. Zoals het Grondwettelijk Hof onlangs in herinnering heeft gebracht is “[h]et woord ‘en’ (...) een nevenschikkend voegwoord dat, afhankelijk van de context, zowel een cumulatieve als een alternatieve betekenis kan hebben” (GwH 26 april 2018, nr. 51/2018, B.8.3). In de voorliggende context lijkt de term “de begroting van de federale overheid en de sociale zekerheid” veeleer te moeten worden begrepen in die zin dat als een voorgenomen erkenningsnorm van een gemeenschap een financiële weerslag heeft op het federale niveau – via de federale begroting, of via de begroting van de sociale zekerheid – er overleg noodzakelijk is.

“[i]n de federale uitgavenbegroting van het jaar 2018 (...) hiervoor een vastleggingskrediet ten bedrage van 3,8 miljoen euro [is] ingeschreven”, doet geen afbreuk aan die conclusie, aangezien het ressorteren van effecten losstaat van het opvangen van die effecten door de federale overheid.

Overeenkomstig het zevende lid, eerste zin, van de voormelde bijzonderewetsbepaling zal, “[i]ndien het verslag stelt dat het aannemen van deze normen, op korte of lange termijn, een negatieve impact heeft voor de begroting van de federale overheid en van de sociale zekerheid, (...) een overleg plaatsvinden tussen de federale regering en de gemeenschapsregeringen op vraag van de federale regering of de betrokken gemeenschapsregering”.³ Uit die bepaling blijkt dat het initiatief tot dat overleg in dit geval toekomt aan de Vlaamse Regering of aan de federale Regering.

Indien de aan de Raad van State voorgelegde tekst ten gevolge van dat overleg nog wijzigingen zou ondergaan, moeten de gewijzigde of toegevoegde bepalingen, ter inachtneming van het voorschrift van artikel 3, § 1, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, aan de afdeling Wetgeving worden voorgelegd.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Leen VERSCHRAEGHEN

Jo BAERT

³ De omstandigheid dat, zoals in de nota aan de leden van de Vlaamse Regering wordt uiteengezet, op 27 maart 2017 een protocolakkoord is gesloten tussen de federale overheid en de gemeenschappen inzake patiëntenvervoer, doet geen afbreuk aan deze overlegverplichting.